

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 30/22

Luxemburg, 22 februari 2022

Arrest in zaak C-483/20

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (Eenheid van het gezin – Reeds toegekende bescherming)

Een lidstaat kan gebruikmaken van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van het argument dat de verzoeker reeds in een andere lidstaat de vluchtelingenstatus heeft gekregen

Ingeval deze verzoeker de vader is van een niet-begeleid minderjarig kind dat in de eerste lidstaat subsidiaire bescherming geniet, moet er echter voor worden gezorgd dat de eenheid van het gezin wordt gehandhaafd

Na in 2015 in Oostenrijk de vluchtelingenstatus te hebben verkregen, is verzoeker begin 2016 naar België gegaan om zich te voegen bij zijn twee dochters, van wie er één minderjarig was. In december van dat jaar werd aan zijn dochters subsidiaire bescherming toegekend in België. In 2018 heeft verzoeker in die lidstaat, waar hij geen verblijfsrecht heeft, een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Dit verzoek is op grond van de Belgische wetgeving tot omzetting van de procedurerichtlijn¹ niet-ontvankelijk verklaard, omdat aan verzoeker reeds in een andere lidstaat internationale bescherming was toegekend². Verzoeker heeft dit afwijzende besluit aangevochten bij de Belgische gerechten. Hij voert aan dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven en de verplichting om de belangen van het kind in aanmerking te nemen, zoals vastgelegd in respectievelijk artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), zich ertegen verzetten dat België gebruikmaakt van de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

In deze context heeft de Raad van State (België) het Hof de vraag voorgelegd of er eventueel uitzonderingen op die mogelijkheid bestaan.

De Grote kamer van het Hof is van oordeel **dat de procedurerichtlijn³, gelezen in het licht van artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest, zich er niet tegen verzet dat een lidstaat van deze mogelijkheid gebruikmaakt op grond van het argument dat de vluchtelingenstatus reeds door een andere lidstaat aan de verzoeker is toegekend, wanneer die verzoeker de vader is van een niet-begeleid minderjarig kind dat in eerstgenoemde lidstaat subsidiaire bescherming geniet, zulks evenwel onverminderd de toepassing van artikel 23, lid 2, van de erkenningsrichtlijn⁴, dat betrekking heeft op de handhaving van de eenheid van het gezin.**

Beoordeling door het Hof

¹ Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60; hierna: „procedurerichtlijn”).

² Volgens artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn kunnen de lidstaten onder meer wanneer een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend, een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk beschouwen.

³ Artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn.

⁴ Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9; hierna: „erkenningsrichtlijn”).

Het Hof verduidelijkt dat de lidstaten niet hoeven na te gaan of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming op grond van de erkenningsrichtlijn, wanneer een dergelijke bescherming reeds in een andere lidstaat is gewaarborgd. In die omstandigheden mogen zij slechts geen gebruik maken van de door de procedurerichtlijn⁵ geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer in die andere lidstaat sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, waardoor de levensomstandigheden waarin die verzoeker als internationaal beschermd persoon naar verwachting zou verkeren hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, belet de schending van een bepaling van Unierecht waarbij de begunstigden van internationale bescherming een materieel recht wordt toegekend, zonder dat artikel 4 van het Handvest wordt geschonden, de lidstaten namelijk niet om gebruik te maken van deze mogelijkheid. Anders dan de bescherming tegen onmenselijke en vernederende behandeling, hebben de door de artikelen 7 en 24 van het Handvest gewaarborgde rechten geen absoluut karakter en kunnen zij dus onder de in het Handvest gestelde voorwaarden⁶ worden beperkt.

Voorts stelt het Hof vast **dat de erkenningsrichtlijn⁷ de lidstaten verplicht om ervoor te zorgen dat de eenheid van het gezin wordt gehandhaafd, door de gezinsleden van de begunstigde van internationale bescherming bepaalde voordelen te bieden.** Voor de toekenning van deze voordelen⁸, waaronder met name een verblijfsrecht, moet echter zijn voldaan aan drie voorwaarden: ten eerste moet de betrokkene de hoedanigheid hebben van een gezinslid in de zin van die richtlijn⁹, ten tweede mag het betrokken gezinslid zelf niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming, en ten derde moet het voordeel verenigbaar zijn met de persoonlijke juridische status van dat gezinslid.

Om te beginnen staat de omstandigheid dat de ouder en zijn minderjarige kind verschillende migratieroutes hebben afgelegd alvorens te zijn herenigd in de lidstaat waar het kind internationale bescherming geniet, niet eraan in de weg dat de ouder wordt beschouwd als gezinslid van dat kind, mits die ouder aanwezig was op het grondgebied van die lidstaat voordat een beslissing werd genomen over het verzoek om internationale bescherming van zijn kind.

Verder voldoet een derdelander wiens verzoek om internationale bescherming in de lidstaat waar zijn minderjarige kind internationale bescherming geniet, niet-ontvankelijk is en dus is afgewezen omdat hem reeds in een andere lidstaat de vluchtelingenstatus is toegekend, zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming in de eerste lidstaat.

Wat ten slotte de voorwaarde betreft dat de toekenning van de in de erkenningsrichtlijn vastgestelde voordelen verenigbaar is met de juridische status van de betrokken derdelander, moet worden onderzocht of hij in de lidstaat die internationale bescherming aan zijn gezinslid heeft verleend reeds recht heeft op een betere behandeling dan die welke deze voordelen hem bieden. Onder het voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter lijkt dit in deze zaak niet het geval te zijn, omdat de toekenning van de vluchtelingenstatus in een lidstaat in beginsel niet meebrengt dat de begunstigde daarvan in een andere lidstaat beter zal worden behandeld dan wanneer hem daar dergelijke voordelen worden verleend.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof.

⁵ Artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn.

⁶ Artikel 52, lid 1, van het Handvest.

⁷ Artikel 23, lid 2, van de erkenningsrichtlijn.

⁸ Deze voordelen zijn opgenomen in de artikelen 24 tot en met 35 van de erkenningsrichtlijn.

⁹ Artikel 2, onder j), van de erkenningsrichtlijn.

Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170